

Sygnatura akt I C 752/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ś., dnia 18-12-2018 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 04-12-2018 r. w Środzie Śląskiej

na rozprawie sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z/s w G.

przeciwko K. M., P. M.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych K. M. i P. M. na rzecz strony powodowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z/s w G. kwotę 37.274,98 zł (trzydzieści siedem tysięcy dwieście siedemdziesiąt cztery złote 98/100) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia 6 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 5.283 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 752/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z/s w G. wniosła w dniu 06.09.2016 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanym K. i P. M. o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych nakazem zapłaty kwoty 37.274,98 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP za okres od dnia 06.09.2016 r. do dnia zapłaty, zasądzenie opłaty od pozwu w kwocie 466 zł oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie zwrotu innych kosztów-opłaty manipulacyjnej w kwocie 4,66 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w ramach swojej działalności udzieliła pozwanej K. M. pożyczki w kwocie 38.500 zł, na podstawie umowy z dnia 10.04.2014 r. Pozwany P. M. poręczył spłatę pożyczki. Podkreśliła, że przed wypowiedzeniem umowy wezwała pozwanych do spłaty zadłużenia, jednak pozwani nie podjęli w tym zakresie jakichkolwiek czynności. Podniosła, że w razie opóźnienia w zapłacie należą się jej umowne odsetki karne, których wysokość ustalana jest według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie, a stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Podała również, że w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, z chwilą niespłacenia kredytu lub jego raty w terminie, dokonywane przez pożyczkobiorców wpłaty są zaliczane przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności na kapitał pożyczki. Nadmienila że zgodnie z regulaminem w skład niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki wchodzi także koszty windykacji w tym opłaty za upomnienia oraz wezwanie do zapłaty. Wskazała, że koszty upomnień i windykacji ustalono na podstawie uchwały Zarządu (...) ustanawiającej stawki opłat za wezwania. Pożyczkobiorca zawierając umowę pożyczki potwierdził zapoznanie się z wysokością kosztów, które będą go obciążać w razie nieterminowego regulowania rat pożyczki. Według strony powodowej, wszystkie koszty dodatkowe, odsetki karne

oraz koszty upomnień i windykacji zostały naliczone na skutek nie przestrzegania przez pożyczkobiorcę planu spłaty, co czyni je zasadnymi. Wysokość opłaty z tytułu windykacji terenowej została ustalona w odniesieniu do wysokości wymagalnej kwoty zadłużenia, dlatego ich koszt automatycznie zostaje doliczony do wymagalnej kwoty zadłużenia. Strona powodowa podała, że podstawę do pobierania opłaty z tytułu windykacji wynika z mocy postanowień regulaminu (...), który stanowi obligatoryjną i wiążącą dla dłużników część umowy. Z regulaminu wynika również uprawnienie do pobierania prowizji i opłat określonych w tabeli prowizji i opłat związanych z obsługą kredytu i pożyczki. Pożyczkobiorca nie regulował rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach, a poręczyciel, poinformowany o stanie spłaty pożyczki nie uregulował powstałych zaległości, tym samym uzyskując podstawę do wypowiedzenia stosunku umownego. Wypowiedzenie zostało wysłane pod adres, który wskazał pożyczkobiorca w okresie obowiązywania umowy pożyczki, zgodnie z obowiązkiem informowania o zmianach adresu zamieszkania i adresu do korespondencji, skutkując wymagalnością roszczenia z dniem 15.07.2016 r. Strona powodowa wskazała nadto, że przepis art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim przyznaje pożyczkodawcy prawo wypowiedzenia umowy o kredyt konsumencki w razie opóźnienia się konsumenta z zapłatą rat kredytowych. Zaznaczono, że wymagalność zadłużenia w przedmiotowej sprawie ustalona została w oparciu o wypowiedzenie umowy pożyczki. Podano że, przed wypowiedzeniem umowy pożyczki, strona powodowa wzywała pozwaną do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Na kwotę zadłużenia składają się następujące składniki: kapitał pożyczki – 35.516,63 zł, odsetki karne od dnia wniesienia pozwu wynikające z zaległości w spłacie rat pożyczki oraz naliczone od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności w łącznej wysokości 1.759,35 zł, co łącznie daje kwotę 37.274,98 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 09.01.2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, sygn. akt VI Nc-e 1532467/16 uwzględnił żądanie pozwu.

Pismami z dnia 15.02.2017 r. pozwani wnieśli sprzeciwy od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 09.01.2017 r.

Zarządzeniem z dnia 13.03.2017 r. wezwano pozwanych do uzupełnienia braku formalnego sprzeciwów poprzez ich podpisanie albo nadesłanie podpisanych egzemplarzy sprzeciwu, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia zarządzenia pod rygorem odrzucenia sprzeciwu.

Postanowieniem z dnia 15.05.2017 r. wobec nieuzupełnienia braków formalnych sprzeciwu, sprzeciw podlegał odrzuceniu.

Postanowieniem z dnia 11.08.2017 r. nadano klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 09.01.2017 r., sygn. akt VI Nc-e 1532467/16, na rzecz Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo –Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G..

W dniu 18.03.2018 r. pełnomocnik pozwanych złożył wniosek o skuteczne doręczenie odpisu nakazu zapłaty wraz z pozwem i załącznikami wydanego w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1532467/16 na adres pełnomocnika pozwanych, zgodnie z treścią przedłożonego pełnomocnictwa oraz o uchylenie postanowienia w przedmiocie nadania nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani ostatecznie skutecznie wnieśli sprzeciw z dnia 07.05.2018 r. wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanych kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwani podnieśli, że strona powodowa nie przedłożyła do pozwu żadnego dokumentu, który wskazywałby, że umowa z dnia 10.04.2014 r. została pozwany skutecznie wypowiedziana, a co za tym idzie wiarygodność nie została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Podkreślono, że do pozwu nie zostało załączone wypowiedzenie umowy, co więcej pozwani zaprzeczają, aby wypowiedzenie umowy kiedykolwiek otrzymali. W związku z powyższym nie sposób wywnioskować chociażby tego, w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu, w jaki sposób liczyć należy okres jej wypowiedzenia. Zachodzi wątpliwość, czy umowa nadal wiąże strony, w przypadku częściowej zapłaty należności albo w przypadku zapłaty żądanej kwoty przez pozwanych i błędnego jej zarachowania.

Według pozwanych, wypowiedzenie umowy pożyczki nie doszło do pozwanych w taki sposób, aby mogli zapoznać się z jego treścią. Podkreślono, że z dniem upływu okresu wypowiedzenia umowa pożyczki zostaje rozwiązana, stosunek kredytowy przestaje istnieć, a obowiązkiem dłużnika jest dokonanie natychmiastowej spłaty całej należności wobec pożyczkodawcy. Podniesiono, że strona powodowa nie złożyła pozwanym skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pożyczki, nie nastąpił skutek w postaci wymagalności pożyczki. Co więcej z dokumentów załączonych do pozwu nie wynika, jak została wyliczona kwota roszczenia głównego oraz kwota odsetek (od jakich kwot i za jaki okres były naliczane odsetki i według jakiej stopy procentowej). Zdaniem pozwanych, przedłożona kopia wypowiedzenia umowy pożyczki nie stanowi dowodu wystarczającego na przyjęcie, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu skutkującego postawieniem roszczenia w stan wymagalności, ponieważ pozwani nie mieli możliwości ustosunkowania się do wskazanego wypowiedzenia. Nadto nadmieniono, że strona powodowa reprezentowana jest przez profesjonalnego pełnomocnika i nic nie stało na przeszkodzie, aby wskazane wnioski dowodowe zostały złożone na wcześniejszym etapie tj. przygotowywania pozwu.

Postanowieniem z dnia 22.05.2018 r. przekazano sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej, a w dniu 11.08.2017 r. uchylono postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w dniu 09.01.2017 r. w całości.

Ustosunkowując się do sprzeciwu, strona powodowa podała, że łączyła ją z pozwaną K. M. umowa pożyczki o nr (...) z dnia 10.04.2014 r., której poręczycielem był pozwany P. M.. Podkreśliła, że za dzień spłaty pożyczki przyjmuje się dzień wpływu na rachunek Kasy środków pieniężnych przeznaczonych na jej spłatę lub dzień ich wpłacenia w oddziale Kasy – zgodnie z § 23 ust.1 regulaminu. Pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty wierzytelności w miesięcznych ratach, czego nie przestrzegał, co w efekcie powodowało powiększanie się kwoty zadłużenia o odsetki karne. Podano, że wysokość odsetek została ustalona umownie, w związku z powyższym od kwot dochodzonych pozwem, stronie powodowej należą się odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, a górną granicę zasądzonych odsetek umownych od dnia 01.01.2016 r. powinny stanowić odsetki maksymalne za opóźnienie. Z uwagi na nieterminowane spłacanie pożyczki, strona powodowa dokonała wypowiedzenia umowy pożyczki, co spowodowało wymagalność całości zadłużenia wraz z odsetkami. Uprawnienie do pobierania opłat i prowizji z tytułu windykacji wynika wprost z pkt 22 umowy, a pozwana podpisując umowę pożyczki zapoznała się z wysokością opłat jakie będą ją obciążać w przypadku uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty pożyczki. Strona powodowa podniosła, że pozwani nie sprostali nałożonemu na nich zobowiązaniu, nie dokonali spłaty pożyczki w ustalonym terminie, co doprowadziło do powstania kosztów procesu, które winni ponieść. Nadto, z umowy pożyczki, jak i z oświadczenia poręczyciela jednoznacznie wynika kwota, na jaką umowę zawarto oraz zakres udzielonego przez pozwanego poręczenia. Poręczyciel wyraził zgodę na uregulowanie pożyczki zaciągniętej przez wymienionego w umowie pożyczkobiorcę. Odnosząc się do zarzutu „nie wykazania istnienia roszczenia” podano, że w pozwie przedstawiła okoliczności dowodzące zasadność powództwa, a przedłożone dokumenty zarówno urzędowe, jak i prywatne tworzą jasny i spójny obraz przedmiotowej sprawy w zakresie stosunków łączących strony, pozwalając na właściwe ustalenie zakresu i podstaw odpowiedzialności pozwanego za zaciągnięte zobowiązanie na warunkach, które zostały przewidziane w umowie. Strona powodowa przedstawiła także szczegółowe rozliczenie wpłat dokonanych na poczet pożyczki, uwzględniła wszystkie wpłaty dokonane na poczet spłaty pożyczki, przedstawiła dowód w postaci raportu spłaty należności wykazując stan zadłużenia na dzień wytoczenia powództwa, wskazując jednocześnie, iż dochodząc zwrotu pożyczki winna wykazać jedynie fakt zawarcia umowy. Wykazano zasadność i wysokość roszczenia, rozliczono zadłużenie, przedstawiono szczegółowe zestawienie wpłat, a także dokumenty wykazujące zasady realizacji zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki poręczonej przez pozwanego, a z dokonaniem rozliczaniem zadłużenia korespondują przedstawione dokumenty źródłowe w postaci wydruku z IKS, rachunku pożyczkobiorcy przedstawiające szereg różnych operacji finansowych dokonanych za jego pomocą. Z kolei pozwana, jako członek (...) posiada rachunek osobisty, na który została dokonana wypłata pożyczki i za pomocą którego była spłacana, dlatego obejmują ją regulacje dotyczące ww. rachunku. Zdaniem strony powodowej, za chybioną należy uznać tezę pełnomocnika pozwanych, jakoby umowa pożyczki nie została przez stronę powodową wypowiedziana w sposób skuteczny, albowiem przedłożono dokumenty potwierdzające nadanie przesyłką poleconą wypowiedzenia na adres podany w dacie zawarcia umowy, natomiast do skutecznego złożenia oświadczenia woli

wystarczyło stworzenie adresatowi realnej szansy na zapoznanie się z treścią złożonego oświadczenia. Zaznaczono, że wypowiedzenie jest czynnością prawną jednostronną, a aby było skuteczne muszą zaistnieć okoliczności, które skutkują powstaniem zaległości w wysokości dwóch rat, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Strona powodowa stwierdziła, że nieodebranie przesyłki nie może skutkować nadto uchynieniem odpowiedzialności pozwanej, a powyższe twierdzenia poparła licznym orzecznictwem. Podniosła, iż nie można przyjąć ochrony pozwanej, która mając świadomość ciężącego na niej zobowiązania nie zapoznawała się z kierowaną doń korespondencją, albowiem pozwani pomimo upływu terminu spełnienia świadczenia, nie uregulowali należności, co czyni powództwo uzasadnionym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.04.2014 r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G., w ramach swojej działalności udzieliła pozwanej K. M. pożyczki gotówkowej (kredyt konsumencki) nr (...) w wysokości 38.500 zł. Pozwany P. M. jako poręczyciel, poręczył spłatę pożyczki. Poręczyciel zgodnie ze złożonym oświadczeniem zobowiązał się do zapłaty kwoty pożyczki lub jej niespłaconej części powiększonej o należne odsetki, opłaty, prowizje i inne koszty przysługujące stronie powodowej w związku z wykonaniem umowy na wypadek, gdyby pożyczkobiorca nie wykonał swojego zobowiązania. Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych ratach do 09.04.2024 r. Pożyczka była udzielona pozwanej na warunkach określonych umową oraz regulaminem udzielania kredytów i pożyczek (...).

Dowody: bezsporne, a nadto

umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 10.04.2014 r. –k. 138-140

regulamin kredytów i pożyczek (...) – k. 141-142

harmonogram spłaty i pożyczki nr 2 z dnia 10.04.2014 r. –k. 168-169

wyciąg za okres od 10.04.2014 r. do 10.04.2014 r. –k. 182

Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd Kasy wynoszącej w dniu zawarcia umowy 12% w skali roku. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 18,22%, a całkowita kwota do zapłaty w dniu zawarcia umowy pożyczki wynosił 72.846,48 zł. Szacunkowy całkowity koszt kredytu wyniósł 34.346,48 zł.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 10.04.2014 r. –k. 138-140

Zgodnie z art. 15 ww. umowy pożyczki wpłaty dokonywane przez pożyczkobiorcę na poczet spłaty pożyczki zaliczane były w następującej kolejności na poczet:

- a) opłat z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia,
- b) kosztów windykacji, w tym opłat za upomnienia i wezwania do zapłaty,
- c) pozostałych opłat i prowizji,
- d) odsetek od kapitału przeterminowanego, a od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności Kasy z tytułu umowy, odsetek jak od należności przeterminowanej od całości należności przeterminowanej,
- e) wymagalnych odsetek za okresy obrachunkowe,
- f) kapitału przeterminowanego,
- g) odsetek naliczonych do dnia wpłaty,
- h) kapitału.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 10.04.2014 r. –k. 138-140

W przypadku zaległości w spłacie pożyczki, pożyczkobiorca był zobowiązany do uiszczenia na rzecz Kasy opłat za czynności windykacyjne określonych w Tabeli, które na dzień zawarcia niniejszą umowę wynoszą:

- 1) monit SMS -1,50 zł,
- 2) monit telefoniczny – 9,90 zł,
- 3) wezwanie pożyczkobiorcy do zapłaty – 35,00 zł,
- 4) zawiadomienie poręczyciela o przeterminowaniu – 35,00zł,
- 5) opłata za czynności windykacji terenowej (wizyta terenowa) – 150 zł.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 10.04.2014 r. –k. 138-140

Zgodnie z art. 23 ww. umowy pożyczki, w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane są odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień zawarcia umowy wynosi 16%.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 10.04.2014 r. –k. 138-140

Stosownie do art. 31 ww. umowy pożyczki Kasa zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia niniejszej umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 10.04.2014 r. –k. 138-140

W myśl art. 61 regulaminu Pożyczkobiorca i poręczyciele byli obowiązani powiadomić Kasę na piśmie o każdej zmianie adresu , w tym o zmianie adresu korespondencyjnego pocztowego, adresu poczty elektronicznej o ile wskazano ten adres jako adres do korespondencji.

Dowód: regulamin kredytów i pożyczek (...) – k. 141-142

(...) wzywała pozwaną - pożyczkobiorcę do dobrowolnego uregulowania należności, wysyłając m.in. wezwania z dnia 24.11.2014 r., 23.12.2014 r., 23.04.2015 r., 17.09.2015 r. na adres pozwanej podany w trakcie podpisywania umowy pożyczki oraz informował pozwanego, jako poręczyciela pismami z tych samych dni o fakcie powstania zaległości i wysokości przeterminowanego zadłużenia. Wezwania do zapłaty, jak również powiadomienia poręczyciela nie spowodowały jednak spłaty zadłużenia. Strona powodowa pismem z dnia 13.05.2016 r. wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki. Wypowiedzenie zostało wysłane na adres pozwanej podany w trakcie podpisywania umowy, jednak przesyłka wróciła na adres strony powodowej, jako niepodjęta w terminie. Na adres pozwanego, jako poręczyciela zostało zaś wysłane zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy. W treści wypowiedzenia umowy pożyczki strona powodowa wskazała, na jakich warunkach (a także na jaki rachunek bankowy) pozwany może spłacić swoje zobowiązanie wobec (...). Strona powodowa dała możliwość spłaty zadłużenia pozwanej w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia informując jednocześnie, że spłata w tym terminie spowoduje powrót do pierwotnego planu spłaty.

Dowody: wypowiedzenie umowy pożyczki nr (...) z dnia 13.05.2016 r. wraz ze zwrotem przesyłki – k. 143-144

zawiadomienie poręczyciela o wypowiedzeniu umowy z dnia 13.05.2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 145-146

zawiadomienie poręczyciela z dnia 24.11.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 148-149

zawiadomienie poręczyciela z dnia 23.12.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 150-151

zawiadomienie poręczyciela z dnia 23.04.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 152-153

zawiadomienie poręczyciela-ostateczne z dnia 17.09.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 154-155

wezwanie do zapłaty z dnia 24.11.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 172-174

wezwanie do zapłaty z dnia 23.12.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 175-177

wezwanie do zapłaty z dnia 23.04.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 178-179

wezwanie do zapłaty z dnia 17.09.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej – k. 180-181

Na dzień wniesienia pozwu 06.09.2016 r. zaległa była kwota pożyczki w wysokości 37.274,98 zł, na którą składał się kapitał pożyczki w wysokości 35.513,63 zł oraz wszystkie odsetki w wysokości 1.759,35 zł, które są sumą:

- w wysokości 1.178,78 zł odsetek kapitałowych od pożyczki,
- w wysokości 65,87 zł odsetek karnych naliczonych do dnia wymagalności,
- w wysokości 514,70 zł odsetek karnych, naliczonych od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu, czyli za 53 dni, od zaległego kapitału wynoszącego 35.513,63 zł z oprocentowaniem karnym wynoszącym 10% pomniejszonych wpłatami w wysokości 1 zł.

Dowód: rozliczenie wysokości zadłużenia – k. 170-171

Na dzień wypowiedzenia zaległe były:

- w części rata z września 2015 r. w wysokości 194,16 zł, w tym 194,16 zł bazy raty,
- w części rata z października 2015 r. w wysokości 224,04 zł, w tym 224,04 zł bazy raty,
- w części rata z listopada 2015 r. w wysokości 214,26 zł, w tym 214,26 zł bazy raty,
- w części rata z grudnia 2015 r. w wysokości 225,63 zł, w tym 225,63 zł bazy raty,
- w części rata ze stycznia 2016 r. w wysokości 217,99 zł, w tym 217,99 zł bazy raty,
- w części rata ze stycznia 2016 r. w wysokości 217,99 zł, w tym 217,99 zł bazy raty,
- w części rata z lutego 2016 r. w wysokości 219,84 zł, w tym 219,84 zł bazy raty,
- w części rata z marca 2016 r. w wysokości 240,47 zł, w tym 240,47 zł bazy raty,
- w całości rata z kwietnia 2016 r. w wysokości 512,36 zł, w tym 288,61 zł odsetek od pożyczki i 223,75 zł bazy raty,
- w całości rata z maja 2016 r. w wysokości 512,36 zł, w tym 277,46 zł odsetek od pożyczki i 234,90 bazy raty.

W sumie 2.559,11 zł w tym 566,07 zł odsetek od pożyczki i 1.993,04 zł raty baz.

Dowód: rozliczenie wysokości zadłużenia – k. 170-171

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki. Nadto zgodnie z art. 876 § 1 Kc przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Zgodnie z art. 881 Kc w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego (Kc) ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podkreślić należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty (tamujące, niweczące) wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051).

Strona powodowa wykazała zdaniem Sądu swoje roszczenie, wypełniając ciężący na niej z moc art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenie i ciężący na niej z mocy art. 232 zd. 1 k.p.c. obowiązek procesowy przedstawienia dowodów na te fakty, przedstawiając wskazaną przez siebie dokumentację w postaci: umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 10.04.2014 r., regulaminu kredytów i pożyczek (...), harmonogramu spłaty pożyczki nr 2 z dnia 10.04.2014 r., wyciągu za okres od 10.04.2014 r. do 10.04.2014 r., wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...) z dnia 13.05.2016 r., zawiadomienia poręczyciela o wypowiedzeniu umowy z dnia 13.05.2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej, zawiadomienia poręczyciela z dnia 24.11.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej, zawiadomienia poręczyciela z dnia 23.12.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej, zawiadomienia poręczyciela z dnia 23.04.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej, ostatecznego zawiadomienia poręczyciela z dnia 17.09.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej, wezwania do zapłaty z dnia 24.11.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej, wezwania do zapłaty z dnia 23.12.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania z książki nadawczej, rozliczenia wysokości zadłużenia. Pozwani nie kwestionowali autentyczności i wiarygodności ww. dokumentów podnosząc głównie, że strona powodowa nie przedłożyła do pozwu żadnego dokumentu, który wskazywałby na skuteczność wypowiedzenia umowy z dnia 10.04.2014 r. oraz postawienie wierzytelności w stan natychmiastowej wykonalności, oraz że z dokumentów załączonych do pozwu nie wynika, jak została wyliczona kwota roszczenia głównego oraz odsetek. Zaznaczyli również, że strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika i nic nie stało na przeszkodzie, aby wskazane wnioski dowodowe zostały złożone na wcześniejszym etapie tj. przygotowywania pozwu.

W szczególności, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, żadna ze stron postępowania nie kwestionowała faktu zawarcia umowy o kredyt, jak również jej ważności, w związku z czym – wobec braku przesłanek podważających te okoliczności – również w ocenie Sądu umowa ta była skuteczna. W ustalonym stanie faktycznym jest zatem bezsporne, że strona powodowa udzieliła pozwanej K. M. pożyczki gotówkowej (kredyt konsumencki) nr (...) w wysokości 38.500 zł, której poręczycielem był pozwany P. M.. Zgromadzony materiał dowodowy, a także twierdzenia pozwanych, pozwoliły ustalić, że K. M. nie wywiązała się z ciężącego na niej obowiązku terminowej spłaty pożyczonej kwoty

wraz z odsetkami umownymi, co spowodowało wypowiedzenie przez Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. w G. łączącej strony umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 10.04.2014 r. i natychmiastową wymagalność spłaty całości zadłużenia.

Kwestia czy doszło w niniejszej sprawie do skutecznego wypowiedzenia pozwanym umowy kredytu była kluczowa dla jej rozstrzygnięcia. Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Przyjmuje się, że oświadczenia składane między osobami nieobecnymi powinny być kierowane na adres zamieszkania lub siedziby podany do korespondencji. Oświadczenia wysłane do tych miejsc uważa się za złożone nawet wówczas, gdy osoba ta pod tym adresem już nie przebywa, ale nie pozostawiła informacji o nowym miejscu swego pobytu. Przyjmuje się bowiem, że negatywne konsekwencje niemożności skomunikowania się z osobą w miejscach, w których kontakt ten według posiadanych danych powinien być możliwy, obciążają tę osobę, gdyż powinna ona zadbać o zapewnienie możliwości porozumiewania się z nią. W świetle powołanego przepisu zdarzeniem istotnym dla skuteczności oświadczenia woli jest jego dojście do adresata w taki sposób, aby mógł on się zapoznać z jego treścią. Z punktu widzenia skuteczności oświadczenia woli nieistotne jest to, czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, iż oświadczenia woli doszło do niego w sposób stwarzający mu realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia. Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się zatem badania, czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się, czy istniała taka możliwość (vide: wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09, niepubl.). Ocena, czy adresat oświadczenia miał faktyczną możliwość zapoznania się z jego treścią, nie zawsze jest oczywista i niekiedy wymaga weryfikacji z uwzględnieniem okoliczności sprawy. Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c. na składającym oświadczenie woli spoczywa w takich przypadkach ciężar dowodu, że jego oświadczenie doszło do adresata w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać w normalnym toku czynności, natomiast na adresacie tego oświadczenia spoczywa ewentualnie ciężar wykazania, że nie miał on rzeczywistej możliwości zapoznania się z jego treścią (Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 301).

Wbrew podnoszonym przez pozwanych zarzutom, zarówno pożyczkobiorca, jak i poręczyciel zostali prawidłowo zawiadomieni o wypowiedzeniu przez stronę powodową łączącej strony umowy pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia przewidzianego postanowieniami umowy. Zgodnie z art. 31 umowy pożyczki Kasa zastrzegła sobie prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 10.04.2014 r. z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Nie ulega wątpliwości, że strona powodowa kierowała do pozwanych wezwania do zapłaty należności, a następnie oświadczenie o wypowiedzeniu umowy do pozwanej i zawiadomienie o jej wypowiedzeniu do pozwanego jako poręczyciela. Pozwani nie przedłożyli natomiast żadnych dowodów świadczących o tym, iż wywiązali się z postanowień umowy tj. potwierdzeń dokonywanych wpłat na poczet zawartej umowy pożyczki, a które uniemożliwiłyby jednocześnie stronie powodowej wypowiedzenie niniejszej umowy. Wypowiedzenie umowy skierowano na adres wskazany w umowie pożyczki, a przesyłki zostały dwukrotnie awizowane, co wynika z dołączonych do akt sprawy dokumentów. W ocenie Sądu bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostaje okoliczność, że pozwani w chwili kierowania do nich korespondencji nie zamieszkiwali pod adresem oznaczonym w treści umowy. W myśl bowiem art. 61 regulaminu kredytów i pożyczek (...) i poręczyciele obowiązani byli powiadomić Kasę na piśmie o każdej zmianie adresu, w tym o zmianie adresu korespondencyjnego pocztowego, adresu poczty elektronicznej o ile wskazano ten adres jako adres do korespondencji. Nie ulega wątpliwości, iż powyższy regulamin został zaakceptowany przez pozwanych. Tymczasem pozwani nie przedłożyli żadnych dowodów potwierdzających fakt, że informowali stronę powodową o zmianie dotychczasowego adresu zamieszkania, a to na nich, zgodnie z art. 6 k.c., spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu. Bez wątpienia, zaniechanie poinformowania o zmianie adresu stanowiło również naruszenie obowiązku, jaki zarówno pożyczkobiorca jak i poręczyciel przyjęli na siebie, zawierając umowę kredytową. Wobec braku takiej informacji, zdaniem Sądu, strona powodowa miała więc wszelkie podstawy do tego aby kierować korespondencję na dotychczasowy adres. Zaznaczenia wymaga,

że skoro pozwani nie wywiązywali się z terminowej spłaty zobowiązania, to tym bardziej powinni liczyć się z możliwością wypowiedzenia umowy i odpowiednio zabezpieczyć swoje interesy. Według Sądu, powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują na fakt, iż to że oświadczenie strony powodowej o odstąpieniu od umowy nie zostało przez pozwanych odebrane jest następstwem wyłącznie niedopełnienia przez nich obowiązku poinformowania strony powodowej o zmianie adresu. W związku z tym konsekwencje zaniedbania pozwanych nie mogą wywoływać ujemnych dla strony powodowej skutków prawnych.

Za chybiony należy również uznać zarzut nieudowodnienia roszczenia w zakresie należności głównej i dochodzonych odsetek. Strona powodowa na poparcie swoich twierdzeń przedłożyła liczne dowody, w tym szczegółowe rozliczenie wysokości zadłużenia. Z dowodów dołączonych do akt sprawy w sposób jednoznaczny wynika, iż wierzytelność istnieje, a także jaka jest jej wysokość oraz iż jest ona wymagalna. Rozliczenie, w sposób szczegółowy obrazuje również sposób naliczania odsetek. Podkreślenia wymaga, że zawierając umowę pozwani w sposób swobodny i dobrowolny przyjęli i zaakceptowali warunki umowy. Tym samym zobowiązali się do spłaty zaciągniętego kredytu w ratach miesięcznych płatnych w terminach i wysokości określonej w harmonogramie stanowiącym załącznik do umowy. W związku z niewywiązywaniem się z umowy strona powodowa wypowiedziała umowę, a roszczenie w całości zostało postawione w stan wymagalności. W niniejszej sprawie roszczenie było precyzyjnie określone w treści wypowiedzenia, gdzie wskazana była data i numer umowy kredytu, z którego wynika dochodzona wierzytelność. Wprawdzie pozwani fizycznie nie otrzymali niniejszego pisma, jednak należało je uznać za skutecznie doręczone. Strona powodowa zobowiązała się przekazać pozwanej wskazaną kwotę, co też uczyniła, a na powyższą okoliczność przedstawiła kserokopię dyspozycji uruchomienia kredytu. Zgodnie zaś z postanowieniami umowy na kredytobiorcy spoczywał obowiązek uiszczania na rzecz strony powodowej kwot przewidzianych w harmonogramie spłat. W niniejszej sprawie pozwani nie przedstawili żadnego dowodu na tę okoliczność. Z tego względu należało dać wiarę stronie powodowej, że pozwani nie uregulowali rat kredytu i na dzień wniesienia pozwu z tego tytułu byli winni stronie powodowej żądanej kwotę.

Odnosząc się natomiast do twierdzenia pozwanych, że strona powodowa winna była już na etapie sporządzania pozwu złożyć stosowne wnioski dowodowe zważyć należy, iż zasada kontradyktoryjności, która nakłada na strony uczestniczące w procesie sądowym obowiązek przedstawienia materiału faktycznego i dowodowego oraz wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, rodzi jednocześnie po stronie sądu obowiązek umożliwienia stronie udowodnienia swoich racji w procesie i dopuszczenia materiału dowodowego w sposób i w zakresie przewidzianym przepisami regulującymi postępowania dowodowe. Stosownie do art. 217 § 2 k.p.c. sąd pomija twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo, że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub w dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Przytoczone regulacje przewidujące pominięcie przez sąd spóźnionych twierdzeń i dowodów zostały wprowadzone nowelizacją z dnia 16.09.2011 r. (Dz. U. Nr 233, poz. 1381), która weszła w życie w dniu 3.05.2012 r. i opierają się na przyznaniu dyskrecjonalnej władzy sędziego w zakresie dopuszczalności przyjęcia spóźnionych twierdzeń i dowodów. Stwierdzić zatem należy, że jakkolwiek do momentu zamknięcia rozprawy strona może zgłaszać twierdzenia i dowody, to prawo to nie ma charakteru bezwzględnie i nie wiąże sądu w każdym przypadku. Uwzględnieniu podlegają twierdzenia i dowody, które nie są spóźnione. Za spóźnione należy uznać wszystkie te twierdzenia i dowody, które nie zostały zgłoszone w pierwszym piśmie procesowym strony tj. odpowiednio w pozwie lub odpowiedzi na pozew, ewentualnie w dalszym piśmie przygotowawczym złożonym na podstawie postanowienia sądu. Brak podstaw do uznania za spóźnione twierdzeń i dowodów, które wprawdzie nie zostały zgłoszone w powyższych pismach, lecz dlatego, że dotyczą okoliczności lub dowodów powstałych później. Twierdzenia i dowody mimo ich zgłoszenia z opóźnieniem podlegają uwzględnieniu w trzech przypadkach. Po pierwsze, gdy strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich bez swojej winy np. gdy dowiedziała się o ich istnieniu w późniejszym czasie, już po złożeniu pozwu, odpowiedzi na pozew, czy pisma przygotowawczego złożonego na podstawie postanowienia sądu, a dochowując należytej staranności wcześniej wiedzy takiej uzyskać nie mogła. Drugi przypadek obejmuje sytuację,

gdy uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy tj. nie doprowadzi do istotnego jej wydłużenia. Przykładem jest zgłoszenie dowodu z dokumentu, który może zostać przeprowadzony na najbliższej zaplanowanej rozprawie, czy na rozprawie, na której dowód ten został zgłoszony. Po trzecie uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów może nastąpić wówczas, gdy występują inne, wyjątkowe okoliczności. Przypadek ten opiera się na przyznaniu sądowi uprawnienia do indywidualnej oceny sprawy i podjęcia decyzji co do toku postępowania z pominięciem ogólnych regulacji dotyczących koncentracji materiału dowodowego mając na względzie konkretne elementy rozpatrywanego przypadku i wobec przekonania, że zasługują one na potraktowanie ich w sposób szczególny. O tym, czy dany przypadek jest szczególny, wyjątkowy może przemawiać charakter roszczenia, okoliczności w jakich powstało, przyczyny dochodzenia go przed sądem, a także przyczyny późniejszego zgłoszenia twierdzeń i dowodów.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, iż sytuacja, jaka nastąpiła w niniejszej sprawie nie jest przykładem uchybienia terminowi na zgłaszanie twierdzeń i dowodów. Przede wszystkim wskazać należy, że pozew złożono w elektronicznym postępowaniu upominawczym, na którym to etapie postępowania strona powodowa zobowiązana była jedynie do wskazania dowodów na poparcie swoich twierdzeń co też niewątpliwie uczyniła. Następnie, po przekazaniu sprawy do Sądu właściwego, strona powodowa w terminie wykonała zobowiązanie Przewodniczącego do przedłożenia dowodów, na które powoływała się w pozwie, wykazując istnienie roszczenie przysługujące jej wobec pozwanych. Bez wątpienia przedłożone dowody nie doprowadziły do istotnego wydłużenia postępowania, a wręcz zostały wskazane i przedłożone w pierwszym możliwym momencie postępowania. Co więcej pozwani przed terminem rozprawy mieli możliwość zapoznania się z przedłożonym przez stronę powodowa materiałem dowodowym i ustosunkowaniem się do niego. W ocenie Sądu nie można zatem uznać twierdzeń strony powodowej, jak i przedłożonych przez nią dowodów za spóźnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zasądzona od pozwanych na rzecz strony powodowej kwota 5.283 zł tytułem zwrotu kosztów procesu stanowi sumę celowych w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. i wykazanych przez stronę powodową kosztów procesu, na którą składała się kwota uiszczonej przez stronę powodową opłaty od pozwu w wysokości 466 zł, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, która znajduje uzasadnienie w § 2 pkt 5 w zw. z § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018, poz. 265) w brzmieniu z daty wniesienia pozwu w niniejszej sprawie.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.